

Допреди седмица аз бях Франция. Бях всичко, което хиляди хора по света мислят и чувстват за нея. Копнеех за любов и вярвах, че съм открила мъжа, който да ми я дари. Радвах се на живота, на хубавото вино и на добрата си фигура. Пътувах с приятели, целувах се, дишах с пълни гърди и забелязвах дребните неща от ежедневието. Чаша горещо кафе на брега на морето. Шапка, купена от чернокож търговец. Разходка с една от многобройните яхти в Марсилия.

Всичко това се преобърна за миг. Светът се втечни и изтече между пръстите ми, попи в земята и остави тъмните си следи под очите ми. И вече нищо нямаше да бъде същото, защото аз нямаше да бъде същата. Или поне така ми се искаше – да спра да мечтая, да спра да се надявам, да спра да обичам. Защото там, където имаше мечти, имаше и разочарования; там, където живееше надеждата, стъкълцата от счупването ѝ образуваха кървави рани; там, където имаше любов, болеше дълбоко във всяка клетка под кожата.

Отворих очи и погледнах към бледозелените полета на софийската аерогара през тясното самолетно прозорче. Колко обичах мириса на тези треви, а как нехаех за него през последните няколко години. Още малко и всичко щеше да е минало. Още съвсем малко. В мига, в който колесникът докосна асфалта и пътниците в самолета изръкопляскаха, вече изпитвах истинско облекчение. Бях далеч от Марсилия – градът, който ме направи жена и ми нанесе жестоки рани, бе останал в друг свят.

Докато свалях ръчния си багаж и връзвах косата си, попивах вибрациите на пърпорещата машина. У мен се надигаха смесени чувства. Прибирах се у дома.

Още не бях привикнала да слушам българска реч навсякъде, защото по време на тригодишния ми престой във Франция не излизах с много българи. Връщах се в родната си страна рядко, тъй като нямах много пари, а и трябваше редовно да изпращам малки суми на майка си в Стара Загора. Минах бързо през паспортната проверка и се приближих до багажната лента. Чух мъж, който псуваше за закъснението на летищните работници. Тази пиперлива българска псувня ми се услади така, че вече нямах съмнение – страховете ми се сбъдваха. Както бях мечтала за Марсилия и както я обичах в началото, така сега се облягах на мечтите за София, а имаше ли мечти, стъкълцата от провалена надежда се забиваха дълбоко в петите.

Опитах се да се настроя по-реалистично. Андре ме чакаше и щеше да ме заведе направо в квартирата си. Познавах го от две години, когато ми го изпрати Соня, най-добрата ми приятелка. Беше дошъл в Марсилия и още на летището се озърташе като хванат крадец на шоколадови вафли. Андре не знаеше френски и трябваше да му помогна да го научи на елементарно ниво за около месец, след което да се яви на скъп коафьорски курс, любезно платен от неговата по-възрастна любовница. Нуша, както сам я наричаше, се беше погрижила за осъществяване на мечтата му, но не изцяло.

Андре живя в моята квартира във Франция и сега искаше да ми върне услугата.

Привързахме се много един към друг и още тогава аз споделях открито с него *les problèmes français* – израз, който се превърна в наша тайна парола за всички драми в живота ми. Френските проблеми...

Имаше нещо екзотично в Андре, нещо, което не можех да назова, но много харесвах. Дете на кубинска проститутка и българин, той беше дребен, леко мургав, с къдрава кестенява коса и тъмни очи, с които се вираше изпитателно във всеки свой събеседник. Въпреки ръста си, беше истинска атракция за французойките. По време на четиримесечния си престой във Франция Андре имаше сексуални контакти с поне десетина дами, които идваха да се фризира при него за по-евтино.

Неуостоимият му чар се дължеше и на уменията му да хвърля карти таро. Участвах в тези негови занимания като преводач и искрено се забавлявах. Отвлечаха ме от събитията в личния ми живот, които без Андре биха ме изпепелили. Виждах въздействието му върху жените и искрено се радвах за него. Тогава още не знаех, че в бъдеще пътищата ни ще се преплетат отново по неведомите прищевки на съдбата.

Андре не завърши курса, тъй като Нуша започна да усеща твърде болезнено липсата му и спря да му превежда пари. Предложих да му заема известна сума, макар да нямах достатъчно средства дори за себе си, и Андре така се разчувства от чистосърдечното ми желание за помощ, че го спечелих завинаги. Между нас сексуално привличане нямаше, но се случи нещо по-голямо. Беше ме приел за свой приятел в добро и зло. Наставаха весели времена. Когато нямаше уговорка за секс или не се потеше над косите на клиентките си, правехме малки пътувания из страната. Снимах го във всевъзможни пози пред разни забележителности, а после пиехме бананови шейкове, докато ми хвърляше карти в някое заведение. Обикновено предсказваше „голяма любов“ и богатство, а аз се заливах в закачки и съмнения относно истинността на пророческите му напъни. Скришом обаче се опивах от предсказанията, защото, да си призная, като всяко момиче и аз копнеех идеалният мъж да ме превъзхожда във финансово отношение, но не на всяка цена, разбира се. Исках такъв мъж, защото бях сигурна, че парите ще се отразят благотворно на самочувствието му. Не споделях тези неща открито с Андре, но той ме разбираше и без думи. Бяхме станали толкова близки, че го изпратих за България със сълзи на очи. Последвах десет месеца, в които останах сама в адския град на погубените мечти.

Сега обаче всичко това бе зад гърба ми. Зад гърба ми, повторих си.

Исках да отметна неприятната част, преди да изляза през вратите, които ме деляха от улицата, затова се обадох на майка ми още докато бях пред празната лента за багажа.

– Слава богу! – чух гласа ѝ. – Вече мислех, че се е случило нещо.

– Без паника. – В ума ми изникна паразитната фраза на бившия ми шеф и ме полазиха ледени тръпки. Произнасяше я на

френски: *Pas de panique*, винаги когато имах всички причини да се паникьосам. – Просто излетяхме с малко закъснение.

– Има ли кой да те посрещне, мамче? Леле, милото ми момиче, как ще се справя в тази голяма София?

– Както и в Марсилия, мамо – отвърнах, а от отсрещната страна на слушалката получих мълчание. Понякога мама ставаше тънкообидна и трябваше веднага да погала раните, които си въобразяваше, че ѝ нанасям, затова просто добавих: – Обичам те.

– Аз също, детето ми – омекна веднага тя, макар все още да долавях щипка горчивина в тона ѝ. – Ще те чакам. И... бързам да ти припомня – тук, в Стара Загора, също можеш да си намериш работа.

– Знаеш, че е много по-трудно, а и... – исках да кажа, че нямам желание да съм близо до нея, да продължаваме да живеем както преди. В момента нямах сили да обгрижвам друг освен себе си. Вместо това добавих: – Искам да изпробвам шансовете си в нова сфера. Тестер мога да стана само в София, засега...

– Между другото...

– Да?

– Дали би могла... – можех да чуя въздишката ѝ в тишината на чакалнята.

– Ще ти изпратя. Колко ти трябва?

– Двеста лева ще свършат работа. Чувствам се ужасно, че трябва да те моля за пари, но веднага щом си стъпя на краката...

В този миг видях очукания си червен куфар да се задава по лентата и отвърнах:

– Трябва да затварям. Куфарът ми пристига.

– Толкова ми липсваш, Габриела. Не забравяй, че ти си смисълът на дните ми!

– Искам да намираш и друг смисъл – насилих се да ѝ предоставя редовната порция психологическа подкрепа, макар самата аз да усещах, че имам нужда от такава. – Наистина трябва да затварям. Ще се чуем отново. Целувам те.

Изключих телефона, без да изчакам нейното прочувствено „чао“, и грабнах любимия си куфар – не можех да го сбъркам заради драскотините по капака. Най-сетне се усмихнах. Бях обикаляла с този куфар къде ли не, имах десетки портрети на скъпоценната вещ в блога си за пътувания и го обичах като

скъп талисман. Издърпах го от лентата и настроението ми се помрачи за кратко. Едно от колелцата му се беше счупило. Толкова време му нямаше нищо и точно сега, когато се връщах в България, куфарът бе загубил крачето си. Реших да не го приемам като лош знак и тръгнах към вратите. Минах и се огледах за познатите кафяви очи. Не видях Андре вляво при чакащите с табелите, беше в десния край. Хукнах към него, а той прескочи парапета с лекотата на дребното си тяло и се впихме в прегръдка като пиявици.

– Никога не бих могъл да сбъркам това тъмнорусо чупливо съвършенство върху главата ти – произнесе тържествено, когато се отдели от мен.

– Добрият стар Андре! Първо вижда косата, после човека.

– Ти дойде! – викна той и ме прегърна отново.

– Невероятно, нали?! – изговорих това с френско „р“, при което Андре подскочи.

– Вероятно – отне ми куфара той, като ме имитираше и натъртваше на всяка дума, която съдържа „р“. – Не забрравяй, мадмоазел, в България всичко невероятно се превръща във вероятност.

– Дори последните ти тълкувания за моето бъдеще?

– Най-вече, бонбонче, най-вече! Между другото, имаш ужасен акцент на български.

– Разбрах! Просто се опитвам да подновя френския ти – не му останах длъжна.

С Андре обичахме да се закачаме – в крайна сметка, ако никога през живота си нямаше да правим секс, можехме да си позволим да сме по-груби в шегите. Съзнавах, че това може и да дразни останалите, но искрено ме разсмиваше, а сега имах нужда от смях.

– Къде е Соня?

– О, не питай – въздъхна престорено. – Имаш искрените ѝ извинения, но колежката ѝ се разболяла и тя трябвало да я замести. Някаква пресконференция на мъжа мечта – Андре погледна иронично нагоре, – новата сензация тук в България. Много искаше да дойде, но я грози уволнение, ако не отрази това нещо.

– Сигурна съм. И каква е тази нова сензация?

– Той е красив, богат и няма пукната жена в София, която да не си пада по него.

– Ужас!

– Такива хубавци свършват бързо. Много бързо – в буквалния смисъл.

– Андре, понякога си страшно циничен!

– Реалистичен е точната дума. Соня ще ни чака у дома.

Продължихме да си подмятаме безсмислени реплики, докато се насочвахме към изхода. Сърцето ми заподскача леко и весело. Във въздуха се разнасяха ароматите на хвърчащи цветчета. Първите топли езици на лятото покриваха земята и топлината проникваше във всяка пора на тялото ми. Копнеех да се сгрея, копнеех за любовния цъфтеж на цветята. Вдишах дълбоко и хвърлих поглед в далечината – там, където ме очакваше близкото бъдеще. Никой освен картите не знаеше какво ще е то.